

Arrest

nr. 302 160 van 23 februari 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 24 november 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 november 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 11 januari 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 december 2021 dient verzoeker een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie verklaart de aanvraag onontvankelijk op 9 oktober 2023. Tegen deze beslissing stelt verzoeker een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep verwerpt bij arrest nr. 301 057 van 5 februari 2024.

Op 7 november 2023 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : R. (...) E. (...)
voornaam : C. (...)
geboortedatum : (...)
geboorteplaats : (...)
nationaliteit : Nigeria

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het/de volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Overwegende dat betrokkene opgeroepen werd om zich op 10/08/2023 aan te bieden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, doch hieraan binnen de vijftien dagen geen gevolg gaf, wordt betrokkene in toepassing van artikel 51/5, § 1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geacht afstand gedaan te hebben van dit verzoek om internationale bescherming.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende gezins- of familieleden te hebben.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde zich niet goed te voelen, niet goed te slapen en zich depressief te voelen. Hij verklaarde geopereerd te zijn geweest aan zijn galblaas, allergieën te hebben en dat hij niet lang kan lopen door pijn aan zijn been. Er werden echter geen medische attesten voorgelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Derhalve kunnen we stellen dat het dossier geen medische elementen bevat die een verwijdering in de weg staan.

Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het hem toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkene vrij, indien hij effectief medische problemen ervaart die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen.

Betrokkene diende een aanvraag 9bis in die negatief werd afgesloten.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het materiële motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

“EERSTE ONDERDEEL

1. Verzoeker diende op 20 december 2021 een aanvraag in tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Op 9 oktober 2023 werd een beslissing genomen waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van verzoeker als niet-ontvankelijk werd afgewezen. Als motivering wordt gesteld dat de identiteit van verzoeker niet zou vaststaan.

Door verzoeker werd een vordering tot schorsing en nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gericht tegen deze beslissing.

De bestreden beslissing is mede gebaseerd op de beslissing naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet: “Betrokkene diende een aanvraag 9bis in die negatief werd afgesloten”(stuk 1).

Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht kort na de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (zie o.a. RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

2. De bestreden beslissing schendt de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel. Door de verwerende partij wordt de bestreden beslissing gebaseerd op de beslissing naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

In een eerdere beslissing (een bevel om het grondgebied te verlaten van 11 oktober 2023), stelde de verwerende partij als volgt: “Betrokkene diende een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen. We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van een aanvraag 9bis die op 09/10/2023 negatief afgesloten werd”. Deze beslissing werd door verweerder ingetrokken op 7 november 2023. Vervolgens werd door verweerder op 7 november 2023 een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld, waarbij deze passage werd aangepast. In de thans bestreden beslissing wordt vermeld: “Betrokkene diende een aanvraag 9bis in die negatief werd afgesloten” (stuk 1).

Verweerder tracht derhalve niet langer kenbaar te maken dat de elementen van integratie, zoals aangehaald in het kader van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, werden betrokken in de beoordeling voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

Het louter schrappen van deze passage doet echter de beoordeling die door verweerder werd gemaakt, en waarbij derhalve rekening werd gehouden met de “elementen van integratie in het kader van een aanvraag 9bis die op 09/10/2023 negatief afgesloten werd”, niet teniet. Het staat immers vast dat deze elementen een onderdeel uitmaken van de beoordeling die werd gemaakt door verweerder. Het (louter) schrappen van een passage vormt enkel een maskering van deze beoordeling waarop de bestreden beslissing gebaseerd is.

3. Ten onrechte wordt evenwel aangenomen dat deze elementen van integratie (oftewel de door verzoeker aangehaalde motieven in het kader van zijn aanvraag tot machtiging van verblijf) reeds “negatief” beoordeeld werden in de genomen beslissing van 9 oktober 2023 over de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

In deze beslissing werd louter gesteld dat de aanvraag “onontvankelijk” is omdat de identiteit van verzoeker niet zou vaststaan:

(...)

Er zou, volgens de gemachtigde, niet voldaan zijn aan de formele voorwaarden voor het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Er werd geen inhoudelijk onderzoek uitgevoerd. De “elementen van integratie” werden dus niet “negatief” beoordeeld in de genomen beslissing van 9 oktober 2023. Er werd immers geen enkele inhoudelijke beoordeling gemaakt.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel.

DERDE ONDERDEEL

4. In elk geval, indien geen schending kan worden weerhouden van de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel, blijkt dat in de bestreden beslissing geen enkel concreet motief wordt vermeld waaruit blijkt waarom de elementen van integratie (oftewel de door verzoeker aangehaalde argumenten in het kader van zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet) volgens verweerder “negatief” moeten beoordeeld worden. Nochtans is de bestreden beslissing op deze beoordeling gebaseerd.

De motivering door verwijzing blijkt evenmin. In de beslissing van 9 oktober 2023 werd immers louter gesteld dat de aanvraag “onontvankelijk” is omdat de identiteit van verzoeker niet zou zijn vastgesteld. Er werd geen inhoudelijk onderzoek uitgevoerd. De aangehaalde argumenten werden dus niet “negatief” beoordeeld in de genomen beslissing van 9 oktober 2023. Er werd immers geen enkele inhoudelijke beoordeling gemaakt.

De bestreden beslissing schendt hierom de formele motiveringsverplichting.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een schending dringt zich hierom op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ten overvloede, wijst de verzoekende partij er op dat het niet kon volstaan dat de vereiste beoordeling, waarbij in het licht van artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet een concrete beoordeling werd gemaakt van de persoonlijke situatie van verzoeker, alsnog zou zijn gemaakt door de verwerende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsmaatregel en dit zou blijken uit het administratief dossier.

*Opdebeek en Coolsaet stellen aangaande “de rol van het administratief dossier” dat “sinds de inwerkingtreding van de Wet Motivering Bestuurshandelingen [...] het niet langer [volstaat] dat de motieven terug te vinden zijn in het dossier; zij moeten in de beslissing zelf worden opgenomen.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 140. Dezelfde rechtsleer stelt dat “bij de controle of de formele motivering afdoende is, [...] enkel [kan] rekening gehouden worden met de motieven vermeld in de beslissing (RvS 4 december 2003, nr. 126.056, Delsaut).”*

*Met uitzondering van een gebrek aan belangenschade of motivering door verwijzing – indien alle voorwaarden hiervoor zijn vervuld –, “[kan] in beginsel [...] geen rekening worden gehouden met motieven die niet in de beslissing zelf, maar in andere stukken worden verstrekt” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *idem*, 131).*

Uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de motieven kenbaar moeten zijn, hetzij vóór de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994, nr. 47.012; RvS 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met de eindbeslissing (RvS 25 januari 2007, nr. 167.144; RvS 7 augustus 2008, nr. 185.636).

Een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde is niet verenigbaar met de formele motiveringsplicht (RvS 14 juni 2010, nr. 205.127; in dezelfde zin: “deze wet [van 29 juli 1991] legt de betrokkene niet op zelf om de mededeling van het advies te vragen”, RvS 17 januari 1996, nr. 57.548). De mededeling van de motieven nadat het beroep reeds werd ingediend – bijvoorbeeld via een later procedurestuk zoals de nota of via het neerleggen van het administratief dossier waarin zich een evaluatieformulier en/of medisch advies bevindt –, kan de miskennis van de plicht tot formeel motiveren evenmin goedmaken. Dit ontnemt een verzoeker immers de mogelijkheid om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59) en brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865).

Precies omwille van die wapengelijkheid kan een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep, om de naleving van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet na te gaan, evenmin garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming.

Luidens artikel 6, § 5 van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, geacht te zijn afgewezen.

Deze termijn van dertig dagen is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn van een verzoeker de facto wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgehold doordat de termijn uit het voormelde artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 zonder gevolg verstrijkt (zie ook GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.36.4 waarin het Hof stelt dat de bij de voormelde wet van 11 april 1994 ingevoerde procedures en termijnen onverenigbaar zijn met de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad).

Recent stelde de Raad van State nog in zijn cassatiearrest nr. 247.821 van 17 juni 2020 dat het voordeel van de rechten van verdediging niet is onderworpen aan de vereiste dat de verzoeker toegang tot het administratief dossier vraagt voor het indienen van zijn beroep. Een uitzondering op de voormelde formele motiveringsplicht kan worden gemaakt wanneer de betrokken vreemdeling kennis krijgt van het stuk met

daarin de beoordeling van de elementen waarmee krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden, ten laatste op het ogenblik waarop hij in kennis wordt gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten en zijn beroepstermijn tegen dat bevel begint te lopen.

In dat geval weet de betrokkene immers dat verweerder, alvorens over te gaan tot het nemen van een terugkeerbesluit, rekening heeft gehouden met de bedoelde elementen én kent hij ook de motieven die tot het oordeel van de gemachtigde hebben geleid, zodat hij zich er in rechte tegen kan verweren en een doeltreffende rechtsbescherming dus is gegarandeerd.

Verzoeker werd via de motieven van de bestreden beslissing derhalve niet in de mogelijkheid gesteld na te gaan of werd uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of die gegevens correct werden beoordeeld, en of op grond daarvan in redelijkheid kon worden gekomen tot het nemen van de bestreden beslissing, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met zijn persoonlijke situatie in het geval van een terugkeer naar Iran werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, in het bijzonder de terugkeerverplichting.

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 en 3 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

VIERDE ONDERDEEL

5. Louter ondergeschikt, merkt de verzoekende partij op dat minstens niet blijkt dat een zorgvuldige beoordeling van de persoonlijke situatie van verzoeker heeft plaatsgevonden voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

De persoonlijke situatie van verzoeker wijst er evenwel op dat er een reëel risico is dat verzoeker in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Verzoeker wijst hiertoe op de elementen die blijken uit zijn administratief dossier.

Verzoeker heeft de nationaliteit van Nigeria. Hij werd geboren op (...) te (...). Verzoeker verbleef bij zijn vader, moeder broer en zus in Benin City. Verzoeker was werkzaam in Nigeria als haarstylist. Verzoeker diende Nigeria te verlaten op 7 juli 2015 – meer dan 8 jaar geleden - en keerde sindsdien niet meer terug.

Hij reisde via verschillende landen naar Europa toe. Verzoeker kwam in Italië toe en diende op 6 april 2016 een verzoek tot internationale bescherming in. Zijn verzoek werd echter afgewezen. Hierop reisde hij verder naar Duitsland toe. Hij diende een verzoek tot internationale bescherming in op 13 januari 2017. Verzoeker reisde vervolgens naar Frankrijk toe en diende op 3 november 2017 aldaar een verzoek tot internationale bescherming in. Verzoeker werd echter geconfronteerd met een Dublinprocedure en diende terug te keren naar Italië. Hij verbleef aldaar gedurende een periode van een jaar.

Verzoeker kwam vervolgens naar België toe op 20 februari 2020.

Verzoeker diende een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming op 29 juli 2020, nadat hij zich eerder hiertoe had aangemeld. Door de Dienst Vreemdelingenzaken werd evenwel op 14 augustus 2020 een verzoek gericht aan de Franse autoriteiten om op te treden als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker. Door de Franse autoriteiten zou uiteindelijk op 20 augustus 2020 zijn ingestemd met het verzoek tot terugname. Op 14 december 2020 volgt de beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij verweerder stelt dat Frankrijk de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming. Niettemin verklaarde de Dienst Vreemdelingenzaken nadien dat België

alsnog de verantwoordelijke lidstaat is. Hierdoor kon het verzoek tot internationale bescherming verder worden behandeld in België. Verzoeker is steeds woonachtig gebleven in België, tot op heden.

Verzoeker benadrukt dan ook zijn gebrek aan binding (steun) in zijn land van herkomst en zijn behoefte (afhankelijkheid) om te voorzien in zijn basisbehoeften, zoals dit ook blijkt uit de vaststellingen die kunnen gemaakt worden in het administratief dossier.

Door de persoonlijke situatie van verzoeker, in het bijzonder het gebrek aan een familiaal netwerk en een gebrek aan huisvesting en een inkomen, dreigt hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh / Nederland, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254).

Omwille van bovenvermelde redenen, dringt zich een schending op van artikel 3 en 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplichting.”

2.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “*uiteenzetting van feiten en middelen*” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert dan wel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, hij zet niet uiteen op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad bemerkt dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Immers motiveert verweerder, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker zich in het Rijk bevindt zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort met een geldig visum. Dit wordt niet betwist. Daarnaast motiveert verweerder eveneens in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoeker.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het

dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Vooreerst dient te worden opgemerkt, voor wat het eerste middelonderdeel betreft, dat de Raad verzoekers beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing inzake zijn humanitaire regularisatieaanvraag reeds heeft verworpen bij arrest nr. 301 057 van 5 februari 2024. Verzoeker heeft dus geen belang meer bij deze kritiek.

Verzoeker verwijst vervolgens naar een beslissing van de gemachtigde houdende een bevel om het grondgebied te verlaten van 11 oktober 2023, dat later werd ingetrokken. Hij betoogt dat in deze beslissing werd verwezen naar zijn aanvraag tot humanitaire regularisatie en de elementen van integratie die hij daarin heeft aangevoerd. Verzoeker meent dat, ook al bevat de huidige bestreden beslissing geen uitdrukkelijke verwijzing naar zijn integratie, deze elementen wel hebben meegespeeld bij het nemen van de bestreden beslissing. Hij stelt dat ten onrechte wordt aangenomen dat de elementen van integratie reeds negatief beoordeeld werden in zijn aanvraag tot humanitaire regularisatie. Immers werd zijn aanvraag op 9 oktober 2023 slechts onontvankelijk bevonden bij gebrek aan een geldig identiteitsbewijs, waarbij er geen uitspraak ten gronde werd gedaan over de elementen van integratie.

De Raad kan te dezen slechts vaststellen dat verzoekers kritiek enkel is gericht tegen een bevel om het grondgebied te verlaten van 11 oktober 2023 dat door verweerder werd ingetrokken. Deze beslissing bevindt zich aldus niet meer in het rechtsverkeer, waardoor verzoeker er geen enkel belang bij heeft deze te bekritisieren. In de huidige bestreden beslissing wordt weliswaar gemotiveerd dat verzoeker een 'aanvraag 9bis' heeft ingediend, die negatief werd afgesloten. Dit motief stemt overeen met de informatie van het administratief dossier waaruit blijkt dat de humanitaire regularisatieaanvraag die verzoeker op 20 december 2021 indiende, inderdaad onontvankelijk werd bevonden op 9 oktober 2023. Verzoeker tracht de Raad ervan te overtuigen dat de huidige bestreden beslissing eigenlijk is gebaseerd op een verdoken motief, hetgeen ook in het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 oktober 2023 dat inmiddels werd ingetrokken, werd gehanteerd. Dit betreft echter louter een blote bewering, een voorwendsel dat verzoeker niet aannemelijk kan maken.

Waar verzoeker daarna nog verder betoogt dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom de elementen van integratie, die hij in zijn humanitaire verblijfsaanvraag heeft aangehaald, negatief moeten worden beoordeeld, merkt de Raad het volgende op. De bestreden beslissing *in casu* betreft een bevel om het grondgebied te verlaten gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, namelijk omdat verzoeker in België verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort of een geldig visum. De elementen van integratie waarnaar verzoeker te dezen verwijst, hebben in beginsel geen uitstaans met het gegeven of verzoeker al dan niet over een geldig paspoort en een geldig visum beschikt. Evenwel tracht verzoeker de Raad ervan te overtuigen de bestreden beslissing te vernietigen op grond van een betoog dat in grote mate is ingegeven door zijn ongenoegen betreffende de onontvankelijkheidsbeslissing van 9 oktober 2023. Verzoeker gaat er echter geheel aan voorbij dat zijn humanitaire verblijfsaanvraag van 20 december 2021 inmiddels definitief negatief is afgesloten. Dit wordt correct weergegeven in de huidige bestreden beslissing. Verzoekers kritiek is bijgevolg niet ernstig.

Tenslotte voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt: "*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land*".

De Raad herinnert eraan dat artikel 3 van het EVRM vooreerst vereist dat verzoeker er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggedleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) stelt dat het in principe aan verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees

voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Verzoeker betoogt dat hij door zijn persoonlijke situatie, namelijk gezien het gebrek aan familie, huisvesting of een inkomen in zijn land van herkomst en zijn behoefte om te voorzien in zijn basisbehoeften, terecht dreigt te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften.

Verzoeker diende reeds eerder verschillende verzoeken om internationale bescherming in. De internationale en de subsidiaire beschermingsstatus werden hem telkens geweigerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS), dan wel werd zijn verzoek onontvankelijk verklaard. Tegen de weigeringsbeslissing van 22 september 2021, diende verzoeker een beroep in bij de Raad. De Raad bevestigde de beslissing van de CGVS in zijn arrest nr. 268 854 van 23 februari 2022. In dit arrest, dat inmiddels gezag van gewijsde toekomt, stelt de Raad het volgende: *“Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet”*.

Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Krachtens het arrest van de Raad nr. 268 854 is aldus vast komen te staan dat verzoeker niet aantoont dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM. Ook nu brengt verzoeker geen elementen aan die toelaten hierover anders te oordelen.

Waar verzoeker nog de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aanvoert, bemerkt de Raad dat verzoeker hieromtrent motiveert als volgt:

“Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleden

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende gezins- of familieleden te hebben.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde zich niet goed te voelen, niet goed te slapen en zich depressief te voelen. Hij verklaarde geopereerd te zijn geweest aan zijn galblaas, allergieën te hebben en dat hij niet lang kan lopen door pijn aan zijn been. Er werden echter geen medische attesten voorgelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Derhalve kunnen we stellen dat het dossier geen medische elementen bevat die een verwijdering in de weg staan.

Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het hem toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkene vrij, indien hij effectief medische problemen ervaart die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen.”

Verzoeker toont niet aan dat deze motivering is gesteund op een onjuiste feitenvinding of blijkt geeft van een onredelijke beoordeling. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN